

ในการแสดงพระธรรมเทศนาของ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน นับตั้งแต่ชาติไทยได้เกิดวิกฤตเศรษฐกิจเป็นต้นมา แทบจะทุกครั้งของการแสดงธรรมจะต้องกล่าวถึง “คลังหลวง” ซึ่งมีชื่อเป็นทางการว่า “ทุนสำรองเงินตรา” หลวงตาพยายามเน้นย้ำพร่ำสอนบอกเตือนชาวไทยให้รู้ซึ่งถึงคุณค่าและรู้จักหวงแหน “คลังหลวง” ยิ่งชีวิตเมื่อได้ศึกษาย้อนหลังเกี่ยวกับความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ก็ยิ่งเข้าใจในคำสอนของหลวงตามากขึ้น และดูเหมือนว่าหลวงตาจะมองเห็นสายทางความเกี่ยวโยงกันอย่างลึกซึ้งกับสถาบันกษัตริย์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นเจ้าของพระราชทรัพย์ในคลังหลวง ทรงเริ่มก่อตั้งวางรากฐานและเก็บรักษาสืบต่อกันมายาวนานรุ่นแล้วรุ่นเล่า จึงไม่มีคำเรียกใดจะเหมาะสมแก่บ่งบอกถึงความเป็นมาที่ยาวนานและตรงกับ ความหมายที่รอบด้านเหมือนกับคำที่หลวงตาได้กล่าวไว้อย่างน่าอัศจรรย์ตั้งแต่วันแรก

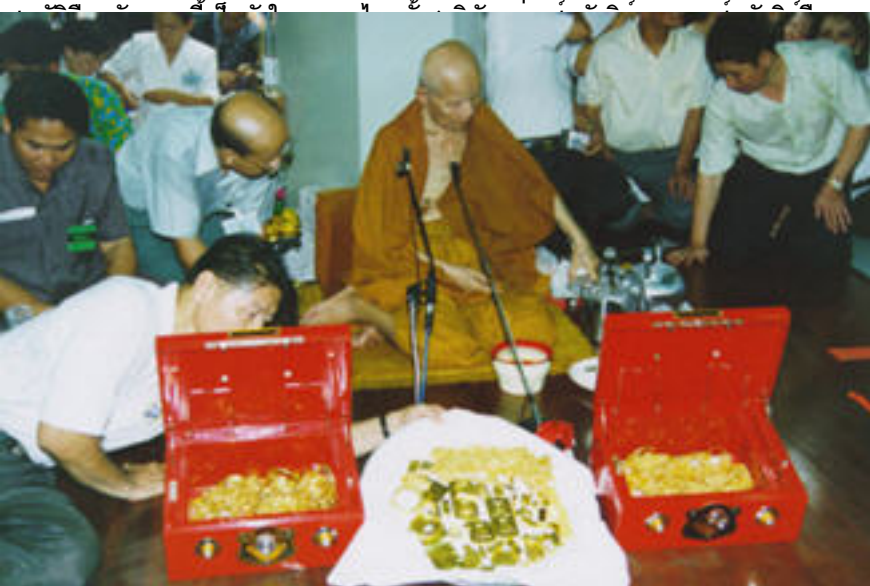
ด้วยความปรารถนาที่ผูกโยงไว้กับราชประเพณีของพระมหากษัตริย์ ด้วยมูลค่าที่เป็นสมบัติค่าประกันชาติ และด้วยความมีส่วนร่วมที่ชาวไทยทุกคนร่วมกันเป็นเจ้าของ “คลังหลวง” จึงเป็นสัญลักษณ์สื่อกลางเป็นเครื่องหมายแสดงความผูกพันระหว่างพระมหากษัตริย์กับประชาชนทั่วทั้งแผ่นดิน และเมื่อมีเงินทองบริจาคในโครงการช่วยชาติของหลวงตาเข้ามาเกี่ยวข้อง จากความสำคัญที่ขยับขยายกลายเป็นความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาในทันที

เนื่องจากเงินทองบริจาคทั้งหลายของหลวงตานี้มีการกล่าวถวายเป็นสมบัติของสงฆ์ และสงฆ์พร้อมใจกันยกให้เป็นสมบัติของแผ่นดินโดยมีเจตนารมณ์ให้เก็บรักษาไว้ใน “คลังหลวง” เพื่อหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับของบรรพบุรุษสมบัติในคลังหลวงขณะนี้จึงกลายเป็นสมบัติที่ถูกหลอมรวมกันระหว่างพระราชทรัพย์ของพระมหากษัตริย์จากอดีตถึงปัจจุบัน พระสงฆ์ทั่วพุทธอาณาจักร ตลอดจนชาวไทยทั่วทั้งประเทศ โดยทั้ง ๓

สถาบันมีเจตนารมณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเจตนารมณ์เดิมของบูรพกษัตริย์และบรรพบุรุษที่ท่านวางรากฐานและพาดำเนินไว้ “คลังหลวง” ในสมัยปัจจุบันจึงเป็นสถานที่หลอมรวมทั้งความศักดิ์สิทธิ์ ความสำคัญ และคุณค่าที่ลึกซึ้งเกินกว่าจะเห็นเป็นเพียงวัตถุ เป็นธนบัตร เป็นทองคำ เป็นอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา หรือเห็นเป็นเพียงการเงินการคลังตามหลักวิชาเศรษฐศาสตร์แบบตะวันตกเท่านั้น ต่อไปนี้จะขอยกพระธรรมเทศนาเกี่ยวกับคลังหลวง ซึ่งหลวงตาเมตตาแสดงไว้ในหลายลักษณะดังนี้

ในช่วงภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ พระสงฆ์และประชาชนทุกสารทิศทั้งในและนอกประเทศ ต่างเดินทางมากราบสักการะหลวงตาและบริจาคปัจจัยเข้าสู่โครงการช่วยชาติ

“...สมบัติเงินทองที่ได้มานี้ นับแต่วังค์ษัตริย์ลงมาถึงพี่น้องชาวไทยทั่วหน้ากัน บริจาครวมหัวกันในนามของชาติไทย...ได้เสียสละลงมาพร้อมหน้ากัน นี้เรียกว่าสมบัติของชาติ ในนามของชาติ แล้วจะเอาเข้าสู่คลังหลวงซึ่งเป็นของคู่ควรกับชาติ...

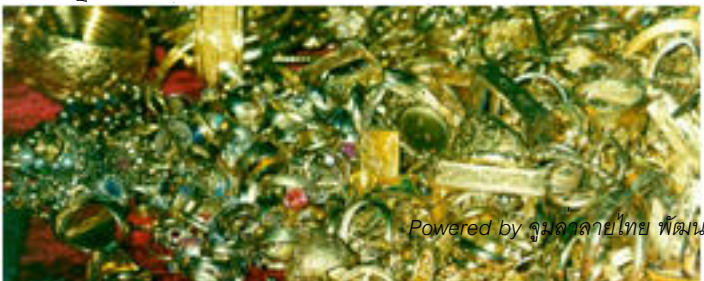
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

**ในช่วงภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ พระสงฆ์และประชาชนทุก
สารทิศทั้งในและนอกประเทศ ต่างเดินทางมากราบ
สักการะหลวงตาและบริจาคปัจจัยเข้าสู่โครงการช่วยชาติ**

ทรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรรักษาสมบัติก้อนใหญ่หลวงซึ่งเป็นหัวใจของชาตินี้ นั่นฟังชินะมันเรื่องเล็กน้อยหรือ คลังหลวงอันนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ แล้วตั้งแต่วันที่เอาเข้าสู่จุดนี้เพื่อจะเสริมคลังหลวงของเราให้ใหญ่โตรโหฐานเป็นสง่าราศีขึ้นมา และเป็นความแน่นอนหมั่นคงแก่ชาติไทยของเรา ทั้งเป็นหลักประกันใหญ่แห่งชาติไทยของเราที่จะติดต่อซื้อขาย การทำหน้าที่การงานระหว่างประเทศต่อกัน เช่นเขามาลงทุนลงรอนหรือกู้ยืมอะไร อันนี้ก็เป็นเครื่องยืนยันรับรองโดยหลักกรรมชาติแล้ว... ..ความพร้อมเพรียง ความรักชาติ ความสามัคคี เป็นพลังอันใหญ่โตให้เห็นอยู่ชัดเจนต่อหน้านี้ เมืองไทยเราจะปรอดด้อยอำนาจแห่งความสามัคคี ความรักชาติทั้งหลายเหล่านี้ อย่างอื่นไม่มี เราอย่าไปหวังพึ่งภายนอกเขา ชาติไหนภาษาใดก็ตามเราอย่าไปหวังพึ่ง มีคนไทยเราเท่านั้น…”_

ในงานส่งมอบทองคำเข้าสู่คลังหลวง หลวงตาจะทำการประพรมน้ำมนต์ลงบนทองคำทุกครั้งเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชาติบ้านเมือง

ใครแต่เงินสงฆ์...ตกรอกหมกไหมไม่มีวันขึ้นหน่วยงานภาครัฐภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับคลังหลวง ไม่ว่าจะเป็นธนาคารแห่งประเทศไทย กระทรวงการคลัง รัฐบาล ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หรือแม้แต่นักวิชาการนักคิดนักเขียนนักวิเคราะห์ด้านการเงินการคลัง รวมถึงสื่อมวลชนด้านเศรษฐกิจ ตลอดจนนักกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาวินิจฉัยตีความข้อกฎหมายด้านการเงิน กระทั่งถึงนายธนาคาร นักธุรกิจ พ่อค้าผู้ส่งออกนำเข้า

หน่วยงานทั้งภาครัฐภาคเอกชนเหล่านี้มักจะมองคลังหลวงในแง่เดียว คือมองเป็นมูลค่าทางการเงินเท่านั้น ซึ่งย่อมจะยินดีหากมีการเปลี่ยนแปลงหรือเคลื่อนย้ายคลังหลวงไปในจุดที่ทำให้กลุ่มของตนหรือหน่วยงานของตนพลอยได้รับประโยชน์ไปด้วยก็จะพากันจัดสัมมนาหรือเขียนบทความสนับสนุน โดยที่ไม่ทันคาดคิดว่าความคิด การพูด และการกระทำดังกล่าวเป็นการก้าวล่วงเข้ามาและต้องสมบัติในคลังหลวงซึ่งเป็นสมบัติของสงฆ์ที่ใครเข้ามาถือเอาจะด้วยเจตนาหรือไม่ก็ตามย่อมเป็นกรรมหนักที่ได้ก่อไว้ เปรียบเหมือนกับก้าวเข้ามาในวัดวาอารามแล้วหยิบฉวยเอาถ้วยจานชาม เครื่องใช้ของสงฆ์ ฯลฯ

จะด้วยเจตนาหรือไม่ก็ต้องเป็นหนี้สงฆ์เป็นกรรมอีกนานแสนนาน ด้วยความปรารถนาหวังดีต่อหน่วยงานข้างต้นที่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับคลังหลวงโดยหน้าที่การงาน เกรงว่าอาจมีการดำเนินการที่ผิดพลาดด้วยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

จึงขอแสดงให้เห็นบทบาทของคลังหลวงในอีกแห่งหนึ่งนอกเหนือจากการมองในเชิงวัตถุว่าคลังหลวงนั้นมีความศักดิ์สิทธิ์เพียงใด ซึ่งหลวงตามेतตากกล่าวแสดงธรรมตักเตือนไว้อย่างน่าสะพรึงกลัว ดังต่อไปนี้ “...บาปกรรมอะไรไม่เกิการทำลายต่อชาติซึ่งเป็นส่วนรวมนะ สมบัติมากน้อยนี้ อย่างที่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคเพื่อชาติไทยนี้ เป็นมหากุศล ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เราให้ทานธรรมดาเป็นอย่างหนึ่ง เราให้ทานเพื่อชาติไทยของเราซึ่งเป็นเรื่องใหญ่หลวงนี้ บุญกุศลนั้นเป็นมหากุศลของเรา ที่ในเวลาใครมาจะต้องทำลายสมบัติซึ่งเป็นสมบัติของชาตินี้เป็นโทษมหันตโทษทีเดียว แล้วตกนรกหมกไหม้ไม่มีวันขึ้นเลย ก็ปักก็กัลป์อยู่นั้น... ..เงินนี้เป็นเงินพระนะ ไม่ได้เหมือนเงินธรรมดาของคนทั่วไป

นี้รวมเข้ามามาให้เราแล้ว กลายเป็นเงินพระไปแล้ว เป็นเงินสงฆ์ด้วย ไม่ใช่เงินพระธรรมดาเป็นเงินสงฆ์ พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของสมบัตินี้ด้วย เพราะฉะนั้นใครจึงมาทำสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้ ตกนรกไม่มีวันขึ้นเลย เรื่องนี้กรรมหนักนะ เพราะมหากุศลของชาตินี้นะ จะทำอะไรๆ ได้หรือ จมอย่างไม่มีวันขึ้นเลย หมดทางเลยว้างจั้นถะนะ ถ้าใครมาแตะมายุ่งกับเงินเหล่านี้ เพราะมันเป็นบาปหนัก กรรมหนักจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา ไม่ได้เหมือนเงินทั่วๆ ไป สงฆ์ยกให้เพื่อชาติ

นั่นมีแต่เรื่องใหญ่ๆ ทั้งนั้น ฉะนั้นจึงได้เตือนไว้ให้ทราบทุกคน อย่านำมาสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้นะ...” **โกนกินสมบัติคลังหลวง เป็นอนันตริยกรรม ๕**

“...สมบัติเงินทองข้าวของที่เอามาจากตับปอดของพี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ มีจำนวนมากขนาดไหน ต่างคนต่างเสียสละเข้าสู่ส่วนรวม เพื่อหนุนชาติไทยของตนเอง แต่ครั้งเข้าไปแล้วพวกฟุ้งใหญ่ฟุ้งหลวง พวกยักษ์พวกผี พวกความโลภไม่มีเมื่องพอ มันกลืนเอาๆ อย่างภาคภูมิใจ กินโต๊ะเลี้ยงโต๊ะบนเก้าอี้กันน้ออย่างภาคภูมิใจ คือเอาตับปอดของประชาชนไปเลี้ยงโต๊ะกัน พวกนี้พวกบาปหนักที่สุดเลย จะเทียบว่าพวกอนันตริยกรรมเราก็ยอมรับทันที เพราะคนทั้งประเทศเป็นอาหารของพวกฟุ้งหลวง กินไม่อิ่มพอ กินโต๊ะกันคนสองสามคน สองสามก๊กเท่านั้น

กินตับปอดของประชาชนด้วยความภาคภูมิใจในสมบัติเหล่านี้ ที่ได้มาจากน้อยจากตับปอดของประชาชน นี่ก็ภาคภูมิใจประเทหนึ่ง ที่กิเลสหลอกให้ภาคภูมิใจ แล้วจากนั้นเรายึดถาวรศักดิ์ เรามีอำนาจบาตรหลวงปกครองบ้านเมือง ชี้ไปยังก็ได้ นี่ก็เป็นความภูมิใจของกิเลสหลอกพวกดินเหนียวติดหัวอีกประเทหนึ่ง นี่ละเครื่องหลอกพวกนี้ให้จมลงในรกอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย

ประชาชนร่วมกันเคลื่อนนาเวณผ้าป่าช่วยชาติในงานาชาคณแผ่นดิน

เราจึงไม่กล้าค้านที่ว่า อนันตริยกรรม กรรมที่หนักมากที่สุดคืออะไร ท่านก็แสดงไว้แล้วในธรรม บอกไว้ ๕ ประการคือ ชำมารดาหนึ่ง ชำบิดาหนึ่ง ชำพระอรหันต์หนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายก็ตาม เพียงได้รับความบอบช้ำบ้างเท่านั้นหนึ่ง ทำลายสงฆ์ที่ท่านมีความพร้อมเพรียงสามัคคีกลมกลืนกัน ด้วยหลักธรรมวินัย ให้แตกร้างจากกันหนึ่ง ธรรม ๕ ประการนี้ท่านยังเตือนไว้ด้วยว่า ถ้ายังพอมีสติระลึกได้อยู่บ้าง อย่าทำเป็นอันขาด ฟังซินะ อันนี้เอาเข้าไปเรียกว่าลักษณะตัดสิ้นธรรมวินัย

ในช่วงภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ พระสงฆ์จากหลาย ๆ จังหวัด ต่างเดินทางมาราบสักการะหลวงตาและบริจาคปัจจัยเข้าสู่โครงการช่วยชาติ

เงินทองที่บริจาคเข้าสู่โครงการช่วยชาติ ล้วนเกิดจากศรัทธาในพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น จากภาพประชาชนร่วมกันเคลื่อนขบวนผ้าป่าช่วยชาติในงานบูชาคุณแผ่นดิน ณ มณฑลพิธีท้อง

ท่านแสดงไว้เป็นกลางๆ อันไหนที่ควรแก่สิ่งใดให้หมอบเข้าไปสิ่งนั้น คือถ้าอันใดที่ควรแก่ฝ่ายผิดก็ให้หมอบไปทางฝ่ายผิด ยกตัวอย่างเช่น แต่ก่อนมีสุรา ยาฝิ่น กัญชา

ในช่วงภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ พระสงฆ์จากหลาย ๆ จังหวัด ต่างเดินทางมาราบสักการะ

พระพุทธเจ้าทรงวางไว้อย่างกลางๆ อันไหนที่เข้าไปในสิ่งไม่ควรก็ให้โอนไปสิ่งไม่ควรเสีย อันไหนที่ควรให้โอนไปสิ่งไม่ควรเสีย ... กรรมกินตัดปอดคนทั้งชาติเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร ทำไม่จะโอนเข้าไม่ได้ ชำพ่อกแม่เพียงคนหนึ่งสองคนยังโทษหนักมาก นี่ผาคคนทั้งประเทศ กินตัดปอดแต่ไม่ให้ตาย เอาตัดเอาปอดออกมากิน ให้ทนทุกข์ทรมานอยู่ด้วยความทุกข์จนขั้นแค้นทั่วประเทศไทยของเรา เห็นไหมเวลานี้ นี่ประชาชนเราได้รับความทุกข์จนเพราะอะไร เพราะสิ่งเหล่านี้เอง ได้มาแล้วไม่เข้าตามจุดที่หมาย ริวไหลแตกซึมออกไปลงมหาสมุทรทะเล จากนั้นก็ไหลขึ้นบนโต๊ะบนเก้าอี้ สะแตกแตกปอดกันอยู่นั้นเสียหลักเลย นี่ละกินตัดปอดของประชาชน มีเท่าไร ขนเข้าไปกินกันตลอด จะไม่เป็น อนันตริยกรรม ได้ยังไง เข้าได้อย่างสนิทเลย เราพูดจริงๆ เอามาเทียบหลักธรรมวินัยมี มันควรแก่ อนันตริยกรรม ได้ พวกนี้เป็นพวกที่ทำกรรมหนักมากที่สุดทีเดียว เพราะกินตัดปอดประชาชนแล้วยังทรมานเขาด้วย กินไม่ให้ตายนะ กินตัดปอดประชาชน เวลานี้กำลังทุกข์จนขั้นแค้นติดดินกันทุกแห่งทุกหน ด้วยการทำมหาเสียดชีวิต การซื้อการขาย ตะเกียกตะกายแทบเป็นแทบตาย นี่คือดิน คนไม่ตายมันต้องดินเพราะความจน จนมาจากอะไร จนเพราะเขาเอาตัดเอาปอดไปกิน นั่นแยกให้ชัดๆ อย่างนั้นซิ แล้วจะไม่เป็นไปได้อย่างไรในอนันตริยกรรม ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ เราแยกหลักธรรมออกมาเทียบเคียงกัน ท่านบอกไว้เพียง ๕ ข้อ อนันตริยกรรม ๕ ส่วนพาดประเทศไทยเอาตัดเอาปอดมากิน ทรมานไว้ไม่ให้ตายนี้ มันจะเป็นกรรมหนักมากเท่าไร ให้ไปพิจารณากันเอง เราไม่กล้าตัดสิน แต่เรื่องที่จะอนุโลมธรรมประเภทที่หนักมากๆ นี้เข้าสู่อนันตริยกรรม เราไม่ค้านเลยว่ามัน ...”

